

τούς, σπεύδοντες γινόμεθα αὐτοκατήγοροι τῆς ἐθνικῆς προόδου. Εἰσερχόμενοι τὴν 25ην Μαρτίου εἰς τὸ Παναθηναϊκὸν Στάδιον ἔπρεπε νὰ ἀναλογισθῶμεν ὅτι εἴμεθα ὡς ἔθνος ἐν ὄλῳ εὐτυχέστεροι τῶν ἐξελαυνομένων τῷ 393 ἐκ τῆς Ὀλυμπιακῆς Ἄλτεις ὑπὸ τῶν μαστιγοφόρων τοῦ Θεοδοσίου.

ΣΠΥΡ. Π. ΛΑΜΠΡΟΣ

Ἀπρίλιος τοῦ 1896.

Ἡ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΜΑΝΑΣ

Τὴν ἀγαποῦσε σὰν τρελλός· μὰ ἡ ἄπονη καρδιά της
σ' τὴ λαύρα τῆς ἀγάπης του λές κ' ἦταν ἀπὸ πέτρα.
Μιὰ μέρα ποῦ τῆς ἄνοιγε τὰ σπλάγχνα του μὲ πόνο.
γιὰ δεῖγμα τῆς ἀγάπης του τοῦ γύρεψε μιὰ χάρι :
τὴν ἀκριβὴ μανοῦλα του νὰ πάη νὰ σκοτώσῃ
καὶ τὴ καρδιά της ὑστερονὰ νὰ φέρῃ 'ς τὸ σκυλί της !

Κι' αὐτὸς δὲν ἄργησε πολὺ· τρελλός ἀπ' τὴν ἀγάπη
τὴ δόλια τὴ μανοῦλα του πηγαίνει καὶ σκοτώνει,
τῆς ξεριζώνει τὴν καρδιά καὶ τρέχει νὰ τὴν πάη
'ς τὴν πολυαγαπημένη του γιὰ δῶρο τοῦ σκυλιοῦ της·
κ' ἐκεῖ ποῦ τρέχει, ξεγλυστρᾶ 'ς τὸ δρόμο, παραπέφτει,
καὶ ἡ καρδιά τῆς μάνας του κυλιέται μέσ' 'ς τὸ βοῦρκο.

Μὰ σὰν κυλίσθηκ' ἡ καρδιά, ἀκούσθη ποῦ μιλοῦσε,
καὶ τοῦλεγε σὰν νὰ 'κλαιγε : «Μὴ χτύπησες, παιδί μου ;»

(Κατὰ τὸ γαλλικόν)

Σ.